

Arrest

nr. 317 075 van 21 november 2024
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 maart 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): A.C.

Nationaliteit: Filipijnen

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 07.06.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 23.12.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg B.C. [...] met wie zij zich vestigde.

Op 24.10.2023 werd het geregistreerd partnerschap in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 03.01.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 03.01.2024. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Tewerkstellingsattest [...] + loonafrekeningen januari tot december 2023*
- Verklaring lidmaatschap Solidaris*
- Attest geen steun OCMW Haacht*
- Mail van de heer P.F.*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 22.02.2024 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 07.05.2021. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap haar verblijfsaanvraag in. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 24.10.2023 in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Verblijfswet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 26.02.2021 aan in België (inreisstempel), zij verblijf nu dus iets meer dan drie jaar in het Rijk, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in het Rijk verblijf, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met de Filipijnse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

De relatie met de Belgische referentiepersoon werd beëindigd. Zulks wordt niet betwist. Mevrouw zou thans een nieuwe partner hebben, de heer F.P. die zulks in een e-mail van 22.02.2024 stelt, doch er kan op basis van de stukken in het dossier en de aangereikte elementen niet worden geoordeeld over de standvastigheid van deze relatie. Het is ons niet bekend sedert wanneer betrokkenen mekaar kennen, hoe ze mekaar hebben leren kennen, sedert wanneer er sprake is van een relatie. Officieel was betrokkene tot 24.10.2023

verbonden door een geregistreerd partnerschap met de heer B. Er kan thans slechts vastgesteld worden dat mevrouw op 28.10.2023 officieel bij de heer F. werd ingeschreven. Echter, het louter feit dat betrokkene met die persoon samenwoont betekent niet automatisch dat er ook sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Mijnheer F. stelt dat hij en betrokkene de intentie hebben om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, doch ook zulks volstaat niet om de duurzaamheid van hun relatie te bewijzen. Er blijkt bovendien niet uit het dossier dat daartoe stappen zouden zijn gezet.

Mevrouw heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het rijk.

Betrokkene is thans als restaurantmedewerkster tewerkgesteld voor [...], wat zonder meer een positief element is. Het gaat om een tewerkstelling met een relatief bescheiden inkomen welk haar wél toelaat om te voldoen in haar behoeften. Mevrouw heeft voor zover ons bekend geen leidinggevende functie zodat de beëindiging van haar verblijf slechts een beperkte impact zal hebben op de werking van het bedrijf. Deze tewerkstelling weegt ook niet op tegen de korte verblijfsduur, het gebrek aan bewijzen m.b.t. de sociale en culturele integratie en de weinige gezinsbanden die mevrouw in België heeft. Indien zij meent dat zij louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht dient te bekomen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen; Deze beslissing belet haar dat niet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"schending van de motiveringsplicht en schending van de wet, meerbepaald art. 42quater Vw.

1. Aangezien de verwerende partij stelt dat zij, teneinde conform art. 42quater Vw. een rechtmatig einde aan het verblijf te kunnen stellen, eerst aan de verzoekende partij moet vragen wat haar individuele status is, zodat getoetst kan worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen;

Dat nochtans de mogelijkheid om het verblijfsrecht verder uit te oefenen, niet enkel afhangt van de op dat moment actuele individuele toestand van de betrokkene (werksituatie edm.);

Dat een essentieel aspect net de niet-individuele situatie betreft (duurtijd relatie edm.);

Dat de verwerende partij, door te motiveren dat kennis omtrent de individuele situatie voldoende is om te kunnen oordelen of verzoekende partij onder de uitzonderingsgevallen valt die toch nog hun recht op verblijf behouden, de wet schendt;

Dat de wet immers én de individuele toestand (werk edm.) én de gezamenlijke toestand (duurtijd relatie edm.) vooropstelt als essentiële criteria;

Dat de verwerende partij zodoende art. 42quater Vw. schendt;

Dat zij tegelijkertijd haar motiveringsplicht schendt, door te stellen dat het voldoende zou zijn om verzoekende partij enkel om haar individuele situatie te vragen;

2. Aangezien de bestreden beslissing ingevolge al het bovenstaande bijgevolg onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat ingevolge al het bovenstaande ook de materiële motiveringsplicht geschonden is;

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en wegens schending van art. 42quater Vw.;

Dat het eerste middel gegrond is;”

2.1.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de wet, meerbepaald art. 42quater Vw.

1. Aangezien de verwerende partij op 3 januari 2024 een brief aan verzoekende partij overmaakte, waarin zij verzoekende partij volkomen op het verkeerde been zet;

Dat er hier ingevolge de bladschikking drie onderdelen zijn, met telkens twee witregels ertussen:

A. Een tekstblok beginnend met “ten eerste”, eindigend met “deze bewijsvoering is vrij”.

B. Een tekstblok beginnend met “ten tweede”, eindigend met “mutualiteit”.

C. Een tekstblok beginnend met “ten vierde”, eindigend met “bekomen”.

Dat een leek hieruit terecht afleidt dat inzake de eerste tekstblok de bewijsvoering vrij is, terwijl dat voor de twee andere tekstblokken niet zo is;

Dat dit versterkt wordt door de uitdrukkelijke melding in het tweede tekstblok (dat handelt over de uitzonderingsgronden) dat het moet gaan om “recente bewijzen”;

Dat uiteraard het bewijs inzake de samenwoning tussen verzoekende partij en de ex-partner vooraleer verzoekende partij het Rijk binnenkwam, niet recent is, dus niet gevraagd lijkt te zijn, terwijl dit net cruciaal is;

Dat dit nog versterkt wordt doordat aan het einde van het tweede tekstblok voorbeelden van de bewijzen die DVZ graag heeft, worden opgesomd, waarbij geen enkele van de voorbeeldbewijzen de relatie of de lengte van de relatie betreffen;

Dat zodoende de verwerende partij haar zorgvuldigheid schendt door op volkomen suggestieve wijze bewijzen te vragen aan verzoekende partij;

Dat zij vervolgens haar zorgvuldigheidsplicht én haar motiveringsplicht schendt door op een door suggestie behept antwoord te steunen bij het nemen van de weigeringsbeslissing;

2. Aangezien de huidige partner van verzoekende partij, zijnde P.F. , op dezelfde dag dat verzoekende partij voormelde brief ontving van Attaché D.R., zijnde 3 januari 2024 als volgt mailde naar mevrouw D.R.:

“Beste mevrouw D.R.,

Mijn partner verkreeg bij het updaten van de identiteitskaart bij de gemeente Haacht, nadat zij bij mij is komen inwonen, de volgende brief (zie bijlage).

Bij de gemeente werd haar kennelijk gemeld dat het afdoende zou zijn dat zij een bewijs van tewerkstelling en een kopij van haar fiscale fiche te bezorgen.

Zij werkt voltijds onder een contract van onbepaalde duur.

Is deze informatie correct? En zijn deze stukken afdoende om het dossier af te sluiten? En tevens, maakt het in deze verschil mits wij een verklaring van wettelijke samenwoning zouden afleggen (wat sowieso al de bedoeling is)?

Alvast bedankt voor uw feedback.”

Dat het duidelijk is dat verzoekende partij de ingewikkelde brief niet begrepen heeft en dat de gemeente Haacht haar gemeld heeft dat enkel bewijs van haar tewerkstelling voldoende zou zijn;

Dat de vriend van verzoekende partij uitdrukkelijk aan Attaché D.R. vroeg of dit correct is;

Dat er geen enkele verbetering of corrigerende uitleg volgde vanwege de verwerende partij;

Dat deze schending van de zorgvuldigheidsplicht wederom de suggestie versterkte dat enkel het bewijs van tewerkstelling voldoende zou zijn;

Dat hierdoor geen antwoord werd gegeven omtrent het cruciale al dan niet drie jaar op hetzelfde adres wonen (België en buitenland gecombineerd) + één jaar in België;

Dat hierdoor het antwoord aan DVZ een door DVZ zelf veroorzaakte leemte bevat;

Dat de verwerende partij zodoende haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht schendt door hierop te steunen in de bestreden beslissing;

3. Aangezien de verwerende partij, indien zij had geweten dat dit relevant was, ook nadere informatie had verschaft omtrent de duurtijd van de samenwoning met haar ex-partner, met wie zij samen was sedert 2016;

Dat de verwerende partij, indien zij de correcte vragen had gesteld, een antwoord zou gekregen hebben op de vraag of verzoekende partij in België minstens één jaar samengewoond had en in het totaal (in België of het buitenland) al drie jaar samenwoonde;

Dat er geen antwoord op deze cruciale vraag voorhanden was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing;

Dat verzoekende partij in geval van één jaar samenwoning in België en drie jaar samenwoning in het totaal wettelijk haar verblijfsrecht behoudt;

Dat immers de wetgever onder art. 42quater, §4, 1° Vw. duidelijk spreekt over “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap OF de gezamenlijke vestiging”, waarbij de wet deze uitzonderingsgrond in casu op geen enkele wijze beperkt tot louter de duurtijd van de wettelijke samenwoning; feitelijk samenwonen is voldoende;

Dat de verwerende partij zich zodoende ook over deze uitzonderingsgrond had moeten bevragen, hetgeen zij niet deed, waardoor zij tekort doet aan art. 42quater Vw., zodat zij onzorgvuldig handelde en de bestreden beslissing niet correct kon motiveren op basis van het met leemte behepte antwoord op haar suggestieve vraagstelling;

4. Aangezien de verwerende partij haar macht overschrijdt en art. 42quater Vreemdelingenwet verder schendt door art. 42quater, §1. 4° Vreemdelingenwet toe te passen en tegelijkertijd art. 42quater, §4. 1° Vreemdelingenwet te negeren;

Dat art. 42quater, §4 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de door art. 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid tot beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is: “1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”;

Dat geen enkele wetsbepaling verbiedt om de verschillende factoren in voormeld artikel te combineren;

Dat het herhaaldelijke gebruik van het woord “of” erop wijst dat het bereiken van de drie jaar slechts in één van de aangerekte hypothesen vervuld moet zijn;

Dat de verwerende partij zodoende art. 42quater Vreemdelingenwet schendt door de relevantie van drie jaar samenwoning te miskennen en haar zorgvuldigheidsplicht schendt door na te laten na te kijken of aan deze duurtijd voldaan werd;

5. Aangezien de bestreden beslissing ingevolge al het bovenstaande bijgevolg onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt; 6 Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat ingevolge al het bovenstaande ook de materiële motiveringsplicht geschonden is;

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de materiële en de formele motiveringsplicht, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens schending van art. 42quater Vw.;

Dat het tweede middel gegrond is;”

2.1.3. Het vierde middel luidt als volgt:

“schending van de wet, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de motiveringsplicht

1. Aangezien de verwerende partij stelt dat zij het verblijfsrecht van verzoekende partij kan beëindigen op grond van art. 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij en diens ex-partner uit elkaar zijn gegaan op een moment dat verzoekende partij minder dan vijf jaar in het bezit was van zijn F-kaart;

Dat de wetgever middels de eerste zin van art. 42quater Vreemdelingenwet deze termijn van vijf jaar evenwel niet rekent vanaf het bekomen van de F-kaart, maar wel vanaf het moment van erkenning van het recht op verblijf, zijnde de datum van aanvraag van een verblijfskaart van een gezinslid van een Unieburger, zijnde dus de datum op de bijlage 19ter (het latere attest van immatriculatie is immers geldig vanaf de datum van aanvraag gezinshereniging);

Dat de verwerende partij dus de wet, meerbepaald art. 42quater Vreemdelingenwet, schendt door de termijn van vijf jaar te rekenen vanaf het bekomen van de F-kaart in plaats van vanaf de datum van de aanvraag;

2. Aangezien de wetgever zich eerder mild dan streng opstelde doordat art. 42quater, §1 Vreemdelingenwet louter de mogelijkheid voorziet om een einde te stellen aan het recht van verblijf, niet om de verplichting, hetgeen de wetgever duidelijk maakt door het woord “kan” in plaats van “moet”;

Dat het niet behoort dat de verwerende partij deze loutere mogelijkheid aangrijpt om verzoekende partij uit het land te zetten, terwijl verzoekende partij perfect geïntegreerd is, gezond is, Nederlands spreekt en gedurig aan voltijds werkt;

Dat men bij een mogelijkheid (kan) in plaats van een verplichting (moet) een zwaardere motiveringsplicht heeft en men ook moet uitleggen waarom men in casu effectief van de wettelijke mogelijkheid tot beëindiging gebruik maakt;

Dat de verwerende partij dit niet doet, hetgeen strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht en met de motiveringsplicht;

3. Aangezien al uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, eveneens haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft; Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, eveneens de wet heeft geschonden, meerbepaald art. 42quater Vreemdelingenwet;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

Dat het vierde middel gegrond is;”

2.1.4. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het eerste, tweede en vierde middel samen behandeld.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]”

De verwerende partij beëindigt verzoeksters verblijfsrecht in toepassing van deze bepaling aangezien het geregistreerd partnerschap tussen verzoekster en de referentiepersoon op 24 oktober 2023 in onderlinge overeenstemming werd beëindigd. Verzoekster betwist dit niet. Waar zij betoogt dat de verwerende partij de voormelde bepaling schendt door de termijn van vijf jaar te berekenen vanaf het bekomen van de F-kaart in plaats van de datum van de aanvraag, wijst de Raad erop dat dit niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing en dat hoe dan ook verzoekster geen belang heeft bij dit middel, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 7 juni 2021 en dat de termijn van vijf jaar nog niet was verstreken op het moment van de bestreden beslissing op 6 maart 2024.

Verder betoogt verzoekster dat de wetgever heeft voorzien in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht, maar niet in de verplichting, en dat het niet hoort dat de verwerende partij de loutere mogelijkheid om haar verblijfsrecht te beëindigen aangrijpt, terwijl zij perfect geïntegreerd is, gezond is, Nederlands spreekt en gedurig voltijds werkt. Zij meent dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom zij in casu effectief van de wettelijke mogelijkheid tot beëindiging gebruik maakt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij wijst op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. De Raad kan zich evenwel niet in de plaats te stellen van het oordeel van de verwerende partij en is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In dit kader moet erop worden gewezen dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij oplegt om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”* en kan ter zake worden verwezen naar de beoordeling van de middelen die betrekking hebben op de toepassing van deze bepaling, infra.

Artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet voldoet aan deze uitzonderingsgrond aangezien zij en de referentiepersoon geenszins drie jaar verbonden zijn geweest door een geregistreerd partnerschap. Zij baseert haar oordeel op de vaststelling dat de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd werd op 7 mei 2021 en op 24 oktober 2023 in onderlinge overeenstemming werd beëindigd.

Verzoekster betwist de vaststelling aangaande de duurtijd van de wettelijke samenwoning niet, maar is van oordeel dat de uitzonderingsvoorwaarde in casu moet worden beoordeeld in het licht van de duur van de feitelijke samenwoning, met andere woorden de gezamenlijke vestiging, in plaats van de duur van het geregistreerd partnerschap. Zij wijst erop dat zij reeds sinds 2016 een relatie had en feitelijk samenwoonde met haar ex-partner, hetgeen meer dan drie jaar is en waarvan meer dan 1 jaar in België zodat zij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de

Vreemdelingenwet. Zij hekelt dan ook dat de verwerende partij haar niet heeft bevraagd over deze invulling van de uitzonderingsgrond, met name de duurtijd van de feitelijke samenwoning met de referentiepersoon, en dat zij deze evenmin heeft onderzocht.

De aanvraag tot gezinshereniging die verzoekster indiende en die resulteerde in het bekomen van een verblijfskaart steunde uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap met een Belgische referentiepersoon. Haar verblijfsrecht werd, zoals gezegd, beëindigd omdat dit geregistreerd partnerschap werd beëindigd, in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft de mogelijkheid aan de verwerende partij het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden. Artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van diezelfde wet bepaalt de uitzonderingen daarop en verwijst uitdrukkelijk naar de beëindigingsgronden die in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van diezelfde wet worden opgesomd. Voor de beoordeling van de uitzondering op de in casu toegepast beëindigingsgrond -einde van het geregistreerd partnerschap- moet logischerwijze dan ook worden nagegaan of dit geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan tenminste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. Anders dan verzoekster voorhoudt, blijkt noch uit de tekst van het voornoemde artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet noch uit enig ander element, dat in dat geval ook de uitzonderingsgrond van een gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk zou moeten worden onderzocht. Verzoekster maakt met haar betoog dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige wijze zou hebben vastgesteld dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. In die optiek toont zij evenmin haar belang aan bij de grief dat zij niet werd bevraagd over de duur van de feitelijke samenwoning met de referentiepersoon of dat daarover niet werd gemotiveerd.

2.1.5. Het eerste, tweede en vierde middel, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. Het derde middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de bewijskracht der akten

1. Aangezien de verwerende partij er onder meer toe gehouden is om de individuele toestand van verzoekende partij ordentelijk na te gaan alvorens zij met kennis van zaken een beslissing kan nemen;

Dat zij in de bestreden beslissing stelt dat er geen stukken in het dossier steken waaruit blijkt dat verzoekende partij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands + inburgeringscursus);

Dat nochtans verzoekende partij samen met de in de bestreden beslissing opgesomde bewijzen (tewerkstellingsattest [...] e.a.) de bewijzen toevoegde dat zij haar integratiecursus volgde en succesvol beëindigde én dat zij lessen Nederlands volgde tot niveau 2.1. (Vanaf dit niveau werden de lessen stopgezet wegens de late werkuren die onverenigbaar waren met de lessen.)

Dat de verwerende partij onterecht geen rekening houdt met deze stukken en deze mogelijks kwijtspeelde;

Dat men niet op een zorgvuldige manier een beslissing kan nemen wanneer er documenten verloren gaan;

Dat men de bewijskracht schendt van de attesten inzake het volgen van de integratiecursus en de lessen Nederlands door te stellen dat er hieromtrent geen bewijs voorhanden zou zijn;

Dat men niet afdoende kan motiveren op basis van een onzorgvuldig verzameld (én bijgehouden) dossier;

2. Aangezien de verwerende partij terecht stelt dat kennis van de cultuur en de taal van de regio noodzakelijk is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven;

Dat deze bewijzen hiervan voorhanden zijn (taal- en integratiebewijzen);

Dat zodoende verzoekende partij wél vlot in het dagelijkse leven kan functioneren (alwaar zij overigens voltijds werkt);

Dat dit tegenstrijdig is aan de motivering van de weigeringsbeslissing;

3. Aangezien de bestreden beslissing ingevolge al het bovenstaande bijgevolg onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat ingevolge al het bovenstaande ook de materiële motiveringsplicht geschonden is;

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de materiële en de formele motiveringsplicht, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens schending van de bewijskracht der akten;

Dat het derde middel gegrond is;”

2.2.2. Het vijfde middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten en schending van de motiveringsplicht

1. Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;

Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;

Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;

Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, zodat gehuwden effectief en zonder enige beperking moeten kunnen samenwonen zolang zij gehuwd zijn (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319); dat zulks insgelijks van toepassing is op feitelijk samenwonenden;

Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);

Dat het uit elkaar halen van twee mensen door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);

Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;

Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt haar hier verworven leven op te geven, en het reële risico te lopen haar partner nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat de overheid hier een grotere plicht heeft dan zich louter te verschuilen achter het voorwendsel dat de verzoekende partij nogal weinig informatie heeft gegeven omtrent duurtijd en dergelijke meer van de huidige relatie;

Dat uit het antwoord van de verzoekende partij duidelijk bleek dat er een relatie voorhanden was, zodat de verwerende partij nader had moeten onderzoeken of er zeker geen sprake zou kunnen zijn van voormelde fundamentele rechten, hetgeen de verwerende partij evenwel niet deed;

Dat het vijfde middel zodoende gegrond is wegens schending van art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten;”

2.2.3. Het zesde middel luidt als volgt:

“schending van de motiveringsplicht

1. Aangezien de verwerende partij stelt dat verzoekende partij thans als restaurantmedewerkster is tewerkgesteld, waarbij haar vertrek slechts een beperkte impact zal hebben op het bedrijf, daar verzoekende partij geen leidinggevende functie uitoefent;

Dat dit niet correct is;

Dat verzoekende partij eind 2023 gepromoveerd werd tot assistent-manager F&B binnen [...] en dus wel degelijk een leidinggevende functie heeft;

Dat deze functie uitdrukkelijk vermeld staat op de loonbrieven die verzoekende partij aan de verwerende partij overgemaakt heeft, zodat deze hiervan niet onwetend kon/mocht zijn;

Dat deze motivering zodoende steunt op een onjuiste premisse, waardoor de motivering onmogelijk afdoende kan zijn;

2. Aangezien al uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

Dat het zesde middel gegrond is;”

2.2.4. Gelet op een goede rechtsbedeling en hun onderlinge verknochtheid worden het derde, vijfde en zesde middel samen behandeld.

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt aan de verwerende partij op om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze humanitaire elementen en omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat het niet inhumain is om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen. Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven niet afdoende of onzorgvuldig zijn.

Aangaande de sociale en culturele integratie heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld

ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.”

Verzoekster erkent dat kennis van de cultuur en de taal van de regio noodzakelijk is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven. Zij betwist evenwel dat zij dienaangaande geen stukken heeft voorgelegd. Zij betoogt dat zij, samen met de in de bestreden beslissing opgesomde bewijzen, ook de bewijzen toevoegde dat zij haar integratiecursus volgde en succesvol beëindigde én dat zij lessen Nederlands volgde tot niveau 2.1. Zij hekelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met deze stukken en betoogt dat de verwerende partij ze mogelijk kwijtspeelde.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster de kwestieuze stukken met betrekking tot de inburgeringscursus en de lessen Nederlands heeft voorgelegd. Waar zij betoogt dat de stukken verloren zouden zijn gegaan nadat zij werden overgemaakt aan de verwerende partij, moet erop worden gewezen dat verzoekster noch het bewijs van neerlegging van de stukken voorlegt, noch enig bewijs van het bestaan van de stukken zelf. Zij toont dus niet aan dat het hiervoor geciteerde motief verkeerd zou zijn ten gevolge van onzorgvuldig handelen. Bij gebrek aan bewijs van het neergelegd zijn van de bedoelde stukken kan de verwerende partij evenmin worden verweten dat zij hierover niet heeft gemotiveerd.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Aangaande verzoeksters gezinssituatie wordt er in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De relatie met de Belgische referentiepersoon werd beëindigd. Zulks wordt niet betwist. Mevrouw zou thans een nieuwe partner hebben, de heer F.P. die zulks in een e-mail van 22.02.2024 stelt, doch er kan op basis van de stukken in het dossier en de aangerekte elementen niet worden geoordeeld over de standvastigheid van deze relatie. Het is ons niet bekend sedert wanneer betrokkenen mekaar kennen, hoe ze mekaar hebben leren kennen, sedert wanneer er sprake is van een relatie. Officieel was betrokkene tot 24.10.2023 verbonden door een geregistreerd partnerschap met de heer B. Er kan thans slechts vastgesteld worden dat mevrouw op 28.10.2023 officieel bij de heer F. werd ingeschreven. Echter, het louter feit dat betrokkene met die persoon samenwoont betekent niet automatisch dat er ook sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”). Mijnheer F. stelt dat hij en betrokkene de intentie hebben om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, doch ook zulks volstaat niet om de duurzaamheid van hun relatie te bewijzen. Er blijkt bovendien niet uit het dossier dat daartoe stappen zouden zijn gezet. Mevrouw heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het rijk.”

De verwerende partij is dus van oordeel dat niet is aangetoond dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoekster toe om dit oordeel in een ander daglicht te stellen opdat zij zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij zich verschuilt achter het voorwendsel dat zij nogal weinig informatie heeft gegeven omtrent duurtijd en dergelijke meer van de huidige relatie. Zij meent in wezen dat het aan de verwerende partij toekwam om deze relatie nader te onderzoeken.

Verzoekster werd op 3 januari 2024 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten. In dit schrijven werd onder meer het volgende gesteld:

“In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met ‘de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens

leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e alinea van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Deze bewijsvoering is vrij."

Het kwam verzoekster dus toe om bewijzen voor te leggen van humanitaire elementen -waaronder haar gezinssituatie- die de verwerende partij zouden toelaten na te gaan of het verblijfsrecht eventueel verder kon worden uitgeoefend. De bewijslast lag dus bij verzoekster, die haar eigen in gebreke blijven om dienaangaande de nodige afdoende bewijskrachtige stukken voor te leggen niet kan afwentelen op de verwerende partij. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid, rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoeksters argument dat de verwerende partij de relatie nader had moeten onderzoeken, is dus niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de duurzaamheid van de relatie niet is aangetoond en dat het loutere feit dat verzoekster met de heer P.F. samenwoont niet automatisch betekent dat er ook sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij in dat verband ook terecht heeft vastgesteld dat verzoekster officieel nog tot 24 oktober 2023, zijnde enkele maanden voor de bestreden beslissing, verbonden was door een geregistreerd partnerschap met de heer B. en sinds 28 oktober 2023 officieel bij de heer F. werd ingeschreven.

De verwerende partij moest dan ook niet overgaan tot een belangenafweging, in weerwil van wat verzoekster voorhoudt.

Verzoekster toont dus niet aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft en kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM of de andere door haar geschonden geachte verdragsbepalingen die de bescherming van een daadwerkelijk gezinsleven tot doel hebben. Ten overvloede merkt de Raad op dat, waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar dwingt haar hier verworven leven op te geven en zij daardoor het reële risico loopt haar partner nooit meer terug te zien, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en verzoekster dus geenszins dwingt om het grondgebied en haar vermeende partner te verlaten.

Aangaande haar tewerkstelling viseert verzoekster volgend motief:

"Betrokkene is thans als restaurantmedewerkster tewerkgesteld voor [...], wat zonder meer een positief element is. Het gaat om een tewerkstelling met een relatief bescheiden inkomen welk haar wél toelaat om te voldoen in haar behoeften. Mevrouw heeft voor zover ons bekend geen leidinggevende functie zodat de beëindiging van haar verblijf slechts een beperkte impact zal hebben op de werking van het bedrijf."

Verzoekster betoogt dat dit motief steunt op een onjuiste premisse, waardoor dit motief onmogelijk afdoende kan zijn. Zij wijst erop dat zij eind 2023 gepromoveerd werd tot assistent-manager F&B binnen het bedrijf en dus wel degelijk een leidinggevende functie heeft. Deze functie staat uitdrukkelijk vermeld op de loonbrieven die zij aan de verwerende partij overgemaakt heeft, zodat deze hiervan niet onwetend kon/mocht zijn, aldus verzoekster.

Verzoekster toont echter niet met concrete elementen aan dat haar functie als assistent-manager F&B moet worden beschouwd als een leidinggevende functie die van die aard is dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de beëindiging van haar verblijfsrecht slechts een beperkte impact zal hebben op de werking van het bedrijf niet deugdelijk is. Verder gaat zij eraan voorbij dat dit niet het enige motief is dat over haar tewerkstelling werd opgenomen in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft namelijk ook gesteld dat deze tewerkstelling niet opweegt tegen de korte verblijfsduur, het gebrek aan bewijzen met betrekking tot de sociale en culturele integratie en de weinige gezinsbanden die zij in België heeft en dat indien zij meent dat zij louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht dient te bekomen, het haar vrijstaat daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven opzichzelfstaand dan wel samengelezen ondeugdelijk of niet afdoende zijn.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2.5. Het derde, vijfde en zesde middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. WIJNANTS